O cursă de viteză

de GEORGE FULGA

Domnul Iancu este cetățean român, major, de religiune ortodoxă și de profesiune cârciumar.

Are lângă Mandravela o cârciumă pe care, din obișnuință profesională, „a botezat-o" filozofic „La scopul vieții" și o soție pe care o suportă tot filozofic.

Un timp, Conu Iancu — cum îi spun clienții — s'a ocupat numai de nevastă. A fost într'o lună de miere care a ținut aproape doi ani. Apoi, firește, s'a ocupat de cârciumă.

I-a organizat estetica, punând să fie văruită. A agățat deasupra tejghelei, tot pentru estetică, fotografia bust a d-lui Ion Mihalache, cu subtitlul: „Șeful partidului nostru". Iar sub d. Mihalache, a lipit un aviz tipărit și prevestitor:

„Eu la mine'n prăvălie
„Nu dau vin pe datorie
„Odată unul n'a plătit,
„Și vai de el ce-a pățit!"...

Dar cârciuma mergea destul de bine, pentruca d. Iancu să fie obligat să-i amelioreze neîncetat estetica și să întărească tonul prevestitor al avizelor privind consumatul pe datorie.

Într'o zi, „Conu Iancu" a nimerit într'un cinematograf. Se ducea pentru prima oară. A cerut indecis:

— „Un bilet!...

A dat o sută de lei, a luat restul (cu inevitabila lipsă pe care casierul, expert, a fost sigur c'o înghite), și s'a împleticit, neștiind pe unde să intre. Avea un aer atât de încurcat, încât un plasator l-a întâmpinat serviabil și discret:

— Căutați closetul?...

Conu Iancu s'a gândit o clipă, indecis. Nu căuta closetul. Se temea însă să nu facă o gafă, refuzând să treacă întâi pe la closet. A îngânat deci, cu precauție, ca în fața unei obligații:

— E necesar să trec pe-acolo?

Plasatorul a zâmbit serviabil:

— Asta o știți mai bine dv!..

Apoi, înțelegând încurcătura, l-a invitat în cinematograf:

— Poftiți p'aici!...

Conu Iancu a intrat. S'a împiedicat de un spectator care eșea, s'a mirat de întunericul din sală, s'a frecat la ochi și îmbrâncit de plasator a căzut pe un scaun. A luat un program. Nu știa ce este petecul acela de hârtie dreptunghiulară și nici nu-l vedea. A întrebat instinctiv:

— Cât costă?

— Cât doriți!..

S'a gândit din nou și — firește — a dat tot o sută de lei. Și însfârșit, a rămas singur să holbeze ochii la pânză, să ciulească urechile ca să nu scape dialogul din film, și firește, să nu priceapă nimic.

N'a înțeles decât că era vorba de sport și n'a văzut decât silueta zveltă a protagonistului. A lui Clarck Gable.

Când a ieșit, s'a oprit în fața primei oglinzi.

Și-a privit statura. Mic și gras, cu ochii umflați, cu capul rotund, teșit de o chelie întinsă până jos la ceafă, cu burta rotundă și mare ca un butoiu de bere.

A dat din cap nemulțumit:

— Cam gras!..

S'a gândit într'o inspirație subită:

— Numai sportul l-a subțiat pe Clar Gable ăsta!..

Și a hotărât, dictatorial:

— Mă fac sportiv!...

S'a înscris la Venus. A plătit cotizația pe un an, și-a pus o steluță la butonieră și în fiecare Duminecă a urlat dela peluză, sportiv incurabil:

— Hai Petea!..

— Hai Oacă!.

De slăbit, n'a slăbit. Dar a rămas mulțumit și cu un singur ideal de sport: Să fie o dată arbitru...

*

„Coana Mița", consoarta d-sale a fost întotdeauna grăbită și modernă.

Și-a dovedit graba de mică. S'a născut în 7 luni. La 7 ani rămăsese repetentă o dată Iar la 17, trecuse de mult Rubiconul unei virtuți pe care fetele și-o conservă de obiceiu mai multă vreme...

Pe „conu Iancu" l-a luat din obligație. Obligația de a salva onoarea familiei Săvescu, pe care tatăl său, gardist de noapte, nu avusese suficient timp s'o păzească.

Idealul „Coanei Mița" era un sublocotenent. Conu Iancu nu fusese decât plutonier major.

Tatăl său însă, d. Nae, a convins-o scurt și autoritar:

— Ce ți-e sublocotenent, ce ți-e plutonier? Pentru un grad n'o să începem să ne tocmim!...

„Coana Mița" a încercat să reziste:

— Dar...

Domnul Nae însă l-a retezat-o scurt, ca la raport:

— Vorba!...

Și conu Iancu a devenit soțul ei legitim și reparatorul onoarei avariate a familiei Săvescu.

Coana Mița însă a fost întotdeauna nemulțumită de căsătoria aceasta. Când s'a mutat în cârciuma de lângă Mandravela, a explodat în primul duș de lacrimi conjugale:

— Aici vrei să stau?..

Conu Iancu s'a mirat:

— Cum aici?

„Coana Mița" însă a ripostat cu o energie cazonă:

— Dar nu vezi că stăm între Cimitirul nou și Balamucul vechiu?..

Apoi, s'a resemnat. S'a obișnuit cu situația topografică a domiciliului. Dar a rămas cu o incurabilă aversiune pentru „Conu Iancu", cu care era în veșnic conflict.

Conu Iancu era național - țărănist. Coana Mița, liberală. Conu Iancu sportiv. Coana Mița asportivă. Conu Iancu o prefera pe Greta Garbo. Coana Mița pe Marlene Dietrich.

La început, conflictul acesta a fost pur spiritual.

Apoi însă, s'a materializat. Iar materializarea aceasta i-a zdruncinat lui Conu Iancu prestigiul de staroste al mahalalei, și de soț autoritar.

In fiecare după amiază Coana Mița pleca de-acasă. Conu Iancu o întâmpina în ușe, zâmbindu-i:

— Unde pleci?..

— Să-mi iau un purgativ.

Îngândurat, „Conu Iancu" a sfătuit-o:

— Un purgativ? Am auzit că cel mai bun e „Typ".

Coana Mița a dat din cap și a plecat. Și 'n fiecare zi, întâmpinată în ușe de Conu Iancu, a plecat de-atunci de-acasă, cu aceiaș explicație unică și comodă:

— Mă duc să-mi iau un „Typ"!..

Conu Iancu a acceptat plecările acestea cu un aer de incurabilă naivitate. Într'o zi însă, un prieten l-a desmeticit:

— Unde e „Coana Mița"?

— S'a dus să-și ia un purgativ.

— In fiecare zi?

Conu Iancu n'a găsit nimic suspect în cumpărăturile acestea zilnice:

— In fiecare zi!..

— Și ce purgativ ia?

— Typ!..

Prietenul a zâmbit luminat și șmecher:

— N'o fi „Typ"... cu pălărie?..

Conu Iancu s'a zbârlit sub valul de sânge care-l inundase în cap. Și-a încleștat dinții, scârțâindu-i. Și-a strâns pumnii și s'a ridicat cu ochii holbați de furie. S'a liniștit însă imediat. S'a gândit: „un sportiv trebue să știe să se stăpânească".

Și a zâmbit:

— Nu se poate!..

Era convins de contrariu. Detaliul acesta conjugal însă i se părea atât de neînsemnat, încât nu admitea să-i dea proporții.

Când s'a întors „Coana Mița", a iscodit-o totuși:

— Unde-ai fost?

— Să-mi iau un Typ!..

Conu Iancu a zâmbit:

— Un tip?...

Și a adăogat iscoditor:

— Patru ore pentru un Typ?..

Coana Mița însă a răspuns sigură:

— Am fost și la cinematograf!

— Și ce-ai văzut?

— Ceva cu Pat și Patachon!...

Conu Iancu a zâmbit din nou:

— Ceva cu pat?..

S'a crispat sub furia care începuse să-l prindă. S'a congestionat, roșu-vânăt și a dat să-și aminteacă de palmele cu cari pocnea recruții, pe vremea când era plutonier. S'a stăpânit însă din nou, zicându-și:

— Nae, fii sportiv!..

In urma lui, ultragiată, Coana Mița a izbucnit într'un nou și oportun duș de lacrimi conjugale:

— Prin urmare, mă suspectezi? Mitocane!..

Și s'a prăbușit pe-un scaun sub prima declarație verbală a unei nemulțumiri îndelungate:

— Cât sunt de nenorocită!..

*

De-atunci, Conu Iancu a rămas sportiv. Numai sportiv. Coana Mița nu-l mai interesa. O lăsa să-și plângă în fiecare Duminecă nefericirea și se ducea la Venus să-și divulge sportivitatea în aceleași strigăte mereu și zgomotos repetate:

— Hai Petea!... Hai Oacă!..

Idealul său sportiv rămăsese acelaș: să fie arbitru al unui match. Idealul acesta însă i se părea tot atât de irealizabil, ca și corectitudinea conjugală din ce în ce mai poticnită a soției sale.

*

Și totuși, Conu Iancu și-a atins idealul.

*

Zi de lucru. O zi de vară sălcie, caldă și albă.

In fața cârciumii, Conu Iancu își admira firma și se felicita pentru inspirația pe care a avut-o, botezând-o „La scopul vieții".

Titlul acesta i se pare filozofic, sugestiv și comercial. Coana Mița l-a întrebat o dată cu ironia sporită în colțul gurii.

— Cine a găsit tâmpenia asta?...

D. Iancu ar fi vrut să răspundă:

— Eu!...

Și-a spus însă:

— Să mă fac singur tâmpit?..

Și s'a răsgândit. Dar a rămas cu impresia că nevastă-sa e invidioasă pe inspirația sa. Deaceea, aproape zilnic își admiră firma și-și felicită inspirația:

— Bodega „La scopul vieții"!... Mare inspirație!..

In dimineața aceasta, Conul Iancu își admiră din nou firma. E cald, e vesel și are o masă la care doi clienți se cinstesc de-azi noapte. Au venit grăbiți, cerând:

— Două șprițuri!... Repede că plecăm!...

Le-au golit imediat, și au cerut din nou:

— Mai dă-ne două!..

Unul dintre ei a precogizat:

— Numai astea și plecăm!..

După alte două șprițuri însă, au venit altele, cu același avertisment rigid:

— Numai astea și plecăm!..

Au trecut apoi la kilograme.

— Ce să ne 'ncurcăm cu câte-un șpriț??...

Și toată noaptea au băut mereu, cinstindu-se setoși și amenințând:

— Numaii ăsta și plecăm!!....

Conu Iancu își privește clienții și-i îndeamnă profesional:

— E ora ceaiului. Să mai vină o sticlă?....

La masa clienților însă izbucni o ceartă. O ceartă deslănțuită, de un răcnet scurt, din senin. Apoi, un vălmășag de replici din cari, cârciumarul n'a prins decât sfârșitul:

— Atunci, pe-o mie de lei!....

— Ce pe-o mie? Pe două!...

— Nu pe două. Pe patru!...

Conu Iancu s'a apropiat deferent, să iscodească motivul acestei neînțelegeri, în care mille nu contau. S'a înclinat cu grije, îngânând:

— N'a fost vinul bun?....

Cei doi clienți s'au ridicat simultan să-i explice:

— E vorba de-o prinsoare.

Amândoi pretindem că fugim mai iute decât celălalt. Și suntem gata să pariem pe 4.000 de lei.

— Pe patru? Pe opt!.... a exploadat unul din clienți.

— Pe cât vrei! a consimțit celălalt.

Conu Iancu a cugetat filozofic:

— Dacă vor să vadă care fuge mai iute, să facă o cursă!...

Și a propus tare:

— Faceți o cursă de viteză!...

Cei doi clienți l-au aprobat simultan, ca și când ar fi descoperit America:

— Asta este!...

In mintea d-lui Iancu, cursa aceasta s'a identificat cu idealul său. Cu idealul său sportiv. Avea ocazie să fie arbitru. Arbitru al unui match cu o prinsoare de opt mii de lei.

S'a oferit deci, sportiv:

— Eu dau plecarea!....

A așteptat răspunsul cu teamă, clipind des și învârtindu-și în mână șorțul. Speriat de gândul că ar putea să fie refuzat. Că ar putea să rateze singura ocazie — de atâta vreme așteptată — de a fi arbitru.

Răspunsul însă i-a întărit pulsul, liberându-l de povara gândurilor:

— Perfect. D-lui dă plecarea!....

S'au discutat apoi condițiunile cursei.

Unul dintre clienți a propus o cursă pe-o sută de metri. Conu Iancu însă, s'a opus dictatorial:

— O sută e prea puțin!... Cel puțin două sute!...

A apreciat din ochi distanța, a apreciat-o, firește, prost și a decis:

— Până la pomul din colț, și înapoi!....

Cei doi clienți au încercat să se opună:

— E cam mult!... Sunt aproape 300 de metri!....

D. Iancu însă e autoritar. A auzit că-așa trebue să fie un arbitru, și-a ripostat scurt:

— Mult, puțin, asta este! Alinia-ți-vă!!....

In fața cârciumii cei doi „sprinteri" s'au strâns cot la cot. In dreptul lor, „Conu Iancu" și-a pregătit șervetul, ca să le dea plecarea. Ar fi vrut în clipa aceea să aibe spectatori cari să-l vadă și să-l aplaude. Să lasă „Coana Mița", să-l admire. Să-l vadă toată strada, tot cartierul, tot orașul și să-i aplaude precizia și autoritatea.

Pe toată strada însă, nimeni. Nici chiar „Coana Mița".

In colțul gurii, „Conul Iancu" și-a strâns un zâmbet sălciu, de resemnare. Avea un debut anonim.

S'a pregătit totuși. A ridicat șervetul și-a comandat sec. Fără drept de ripostă:

— Prin urmare, până la pom și înapoi. Parlu pe 8.000 lei, plătibili imediat. Plecați când las șervetul în jos!...

S'a oprit să-și refacă respirația, și-a rotit din nou ochii căutând un martor, un singur martor al debutului său sportiv, dar n'a găsit pe nimeni. A ridicat șervetul, abia șoptind:

— Una!...

Pe toată strada nimeni. Niciun martor al acestui debut senzațional.

— Două!...

Numai cei doi adversari și el. El singur, arbitru al unui match. Al unei curse de viteză. Și niciun spectator care să-l vadă, să-l admire și să-l aplaude:

— Trei...

Cei doi adversari au pornit fugind nebuni, cot la cot, în sus, pe strada albă, dreaptă și pustie.

In urma lor, „Conu Iancu" a rămas drept și autoritar și singur, urmărind cursa și făcând pronosticuri:

GATA!...

— Mai au 50 de metri până la pom.... Bate cel din stânga... Mai au 20 de metri!....

I se părea însă că cei doi adversari nu mai fug destul de repede. Că se conservă și că vorbesc. Că se înțeleg...

Și deodată a rămas alb, cu ochii albi, cu gândul alb, clătinându-se.

Dela pom, în loc să se întoarcă, cei doi adversari fugeau înainte. Mai repede de astă dată, și mai iute, din ce în ce mai iute.... Fugeau să nu se mai întoarcă. Fugeau neplătiți, cu cheful de-o noapte lăsat neachitat, râzând de el, de naivitatea lui, de tâmpenia cu care consimțise să le dea el însuși plecarea. Să le înlesnească fuga...

Din ușe, „Coana Mița" zâmbește alb, cu mâinile în șolduri:

— Au fugit?

Conu Iancu n'o aude bine. Se gândește că plătiți sau neplătiți, cei doi fugari i-au înlesnit prilejul să fie arbitru. Să-și realizeze idealul său sportiv. Gândul său frumos de sport și autoritate.

Își încrețește fruntea, învrăjbit, spintecă aerul cu șervetul și decretează implacabil:

— D-ta vezi-ți de purgative. Și 'n sport te bagi?....

Și râde fericit că a fost însfârșit arbitru și și-a repezit consoarta cu o ripostă la care — pentru prima oară — n'a primit niciun răspuns...

George Fulga

INVIEREA DOMNULUI LA PEȘTERA IALOMICIOARA

Sărbătorirea învierii, celui care s'a răstignit pentru noi, este totdeauna un bun prilej pentru schimbare de decor.

După ce ai asistat la învierea decorativă, admirabil regisată, dela Patriarhie, unde mărimile zilei stau, în fracuri, decorații, mari cordoane, înmănușați și spilcuiți, cu o lumânare uriașe de ceară curată în mână, rugându-se să mai apuce mulți ani aceiaș situație; după ce ai văzut sărbătorirea în amalgamul oriental dela Constantinopol; după ce ai luat parte la învierea burgheză, cu veselia ei, cu flirturile ei și cu cancanurile unei biserici bucureștene; te hotărăști să faci învierea adevărată, în creeri de munți, în singurătate și în liniște sufletească.

Renunți însă, la cămașa albă și întărită, la gulerul cu colțuri lungi și ascuțite, la cravata din mătase naturală, la hainele noi ale cetățeanului, care se respectă de Pași și mai ales la pantofi de lac.

Te echipezi cu multe flanele de lână, pantaloni groși și îndoiți la genunche, bocanci înarmați, cu o serie de măsele făcute din oțel, îți pui un sac în spate, pe care îl umpli cu rufe și ouă înroșite și iei trenul zis al turiștilor care pleacă din Nord, la 23 și 50.

Călătorești înghesuit, lovit, călcat și în mirosul de sudoare și iuft al clasei a treia. Incerci să moțăi. Te trezește sau conductorul, sau țipătul unui prunc care cere lapte, sau chiotul unui militar, care pleacă în concediu acasă.

Ajungi, când somnul e mai dulce la boeri și debarci la Bușteni.

Odată cu tine, au coborât mulțime de alpiniști, variat îmbrăcați, gălăgioși și veseli nevoie mare.

Satul, doarme somnu-i liniștit. Bucegii, stau într'o atitudine odihnitoare și privesc parcă sfidători la furnicile cari se agită în vale.

Fața lor neagră-cenușie, este pătată, de câte un rest de zăpadă, care dă un colorit variat și luminat muntelui.

Plutonul alpin, se îndreaptă vorbăreț spre brutărie pentru aprovizionarea cu pită caldă și frumos mirositoare.

Operația odată săvârșită, grupurile se despart, pentru a sui pe drumuri diferite, ca apoi să se întâlnească, sus în vadul Ialomiței.

Grupul de care m'am atașat, urcă o vale destul de cunoscută și care

Un colț din Bucegi

este foarte mult frecventată vara.

Pornim cu pasul regulat al omului care își dă seama că are de făcut un drum lung și poate anevoios.

Pădurea în care intrăm, este neagră și singuratecă. Nimic din aspectul unei păduri, care freamătă de adierea vântului.

Atmosfera este liniștită. Stelele sclipesc în înaltul cerului. Luna trimite o lumină palidă și obosită.

Pământul pe care călcăm este înghețat și când măselele bocancilor, nu au de ce să se prindă, picioarele lunecă înapoi silindu-ne să facem o mătanie adâncă și mult prea evlavioasă.

Singurătatea și calmul în care înaintăm, este întrerupt din când în când de strigătul unui ins care vrea să-și încerce coardele vocale.

Mergând, observi că lumina a început să învingă întunericul. Pădurea se schimbă la față și devine de un verde închis. Freamătul acela, își recapătă puterea odată cu apariția luminei. Pârâiașele, se răstoarnă mai sglobii și mai sgomotoase spre vale.

In măsura în care înaintăm și căpătăm altitudine, în aceiaș măsură, zăpada este mai abundentă, până când nu mai vedem în jurul nostru decât albul imaculat și neviolat al zăpezii.

Monomul se formează. Călcăm cu exactitate pe urmele celui din față.

Nu se aude decât scârțâitul zăpezii presate și respirația accelerată.

Pădurea din jur a început să se rărească. Valea ni se desfășoară, ca o copaie aplecată și strălucitoare la soare.

Cărarea pe care o țineam până acum, trece pe versantul din dreapta, fiind complect acoperită.

Singurul drum, este prin firul principal al văii, care din cauza zăpezii căzute, are o înclinație mărită.

Incepe fabricarea de trepte, odată cu înaintarea. Operație anevoioasă și obositoare.

La muncă, se sueced în ordine toți membrii caravanei. Diviziunea este făcută, în raport cu rezistența fiecăruia.

Privind în urmă, te simți parcă suspendat la o înălțime oarecare, jos având pământul pe care îl cunoști și sus, fiind un ce necunoscut.

In lături iese din zăpadă câte un brad, care s'a suit peste zona lui.

Culoarea văii, este de lapte. A piscurilor din jur de cafea cu lapte.

Aerul este asrifiat și încălzit de soare. Insul e copleșit de tot ce vede. Frumusețile naturale, au darul de a amuți. Nimeni nu vorbește. Toți privesc și sorb peisagiul alpin.

Coloana se urnește din nou, cu puteri refăcute, de odihnă și mulțumire.

Perceperea de imagini fermecătoare are darul de a da puteri înzecite celui care a îndrăsnit să le violeze.

Ne apropiem de sfârșitul văii. Curentul a început să răscolească neaua, pulverizând-o și aruncând-o în ochii noștri.

Ultima sută de metri o simți din plin. Am ajuns.

Din înălțime dominăm întreaga parte de sus a văii Prahovene. Pe vadul ei se înșirue, din loc în loc, câte un pachet de case miniaturale, cari formează celebrele stațiuni climaterice.

Valea suită, ni se pare mică. Iar pe ea, distingem o scară făcută din urmele noastre.

In partea opusă, platoul Bucegilor cu variate înălțimi și frumuseți.

Frigul și vântul nu ne dă voie să privim multă vreme. Dela altitudinea de 2200 m.pe care amcăpătat-o, cu multă trudă, începem să coborâm.

Zăpada este înmuiată de căldura soarelui. Pe rând, câte unul, ne afundăm din când în când, până la piept.

Scăderea de altitudine aduce și scăderea cantității de zăpadă .

Nu după mult timp, începem să călcăm pe un covor, făcut din muschi.

După un dâmb, ni se deschide întreaga vale a Ialomiciaorei. Tabloul are o coloratură vie și veselă. Verdele închis al pădurii Cocora, se amestecă cu cel deschis al pajistei pe care se distinge mii de floricele colorate. Câte o pată de nea, are darul de a lumina tabloul din fața noastră.

Prin mijlocul lui străbate șerpuind, o șuviță de apă argintie, în care se refractă lumina soarelui.

Distingem câteva cutii de chibrituri fumegânde — sunt casele de adăpost. Parcă ne-a furnicat mirosul unei viziuni de friptură.

Pornim cu pași iuți, pentru a potoli animalul înfometat. Pădurea deși anevoioasă, o parcurgem cu iuțeală și ieșind din ea, suntem în fața casei.

Aci activitate febrilă. Lume multă și variată. Regiunile din jur își au reprezentanții lor autorizați: dela șasul cu pană la pălărie, până la țăranul cu căciula în cap, toată gama de amatori turiști.

Dăm bineț tuturor. Ne ocupăm camerele și ne așezăm la masă.

După ce am prânzit, ne culcăm.

Ne trezim, scuturați de umbră, cu un enorm felinar în mână.

— Frumoșilor, nu mergeți la slujbă?

Coborâm în sufragerie. Aci aerul îl poți tăia cu cuțitul, din cauza fumului de țigare. Becurile sunt înourate și împrăștie o lumină relativă.

(Continuare în pagina 7)

In luna Mai Capitala va poseda o grandioasă construcție sportivă

—xox—

Inițiativa întreprinderilor Bragadiru. Un strand modern-10 terenuri de tennis. Un club-house minunat

Pe tăcute, fără prea mult zgomot, întreprinderile fabricilor Bragadiru vor înzestra în curând Bucureștiul cu o grandioasă instalație sportivă.

Este vorba anume de constituirea unui imens bazin de înnot, a numeroase terenuri de tennis, etc.

Lucrările începute în cursul lunei Martie sunt aproape terminate, urmând ca la sfârșitul lunei Mai să se facă inaugurarea.

Ce se construește

Eri am avut ocazia să vizitez șantierul lucrărilor.

Construcția se ridică pe terenul din dosul fabricei Gib, alături de terenul Soc. de Tir și Dare la Semn.

Planul lucrărilor prevede construirea unui bazin de înot, având dimensiunile 50 m. lungime și 20 lățime.

Imprejurul strandului se construesc numeroase cabine, prevăzute cu toate cele necesare.

Alături de bazin s'a început construcția a 10 terenuri de tennis, cari vor fi amenajate după cele mai moderne sisteme.

Insfârșit, un restaurant și un Club-house modern, aranjat cu radio, parchet de dans, etc. vor completa aceasta minunată lucrare, ca re vine să umple un mare gol în acest cartier.

Inițiativa construcției aparține Direcțiunei Fabricei Bragadiru. Este deci o operă particulară care va fi pusă totuși la dispoziția sportivilor.

In acest sens putem anunța că secțiunea de natație a TCR-ului, complect reorganizată, se va antrena începând din acest sezon în noul strand, care de altfel se găsește în vecinătatea clubului «verde».

Vom reveni cu amănunte asupra acestui nou așezământ sportiv.

Spectacole

TEATRE

OPERA: Ernani.

NAȚIONAL: mat. Flacăra sfântă; seara: Banul n'are miros.

REGINA MARIA: mat.: Școala contribuabililor; seara: O aventură în Zeppelin.

COMOEDIA: Testamentul, mat. și seara.

CINEMATOGRAFE

CAPITOL: Marlene Dietrich, Jurnal și un Technicolor.

ROXY: Marlene Dietrich, Journal și un Technicolor.

Cupon de participare No. 12 la concursul campionatului interșcolar de football

Aproape de țintă...